

2020. húsvét
„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások,
hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.” 1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscshabai Református Egyházközség lapja

KÁDÁR IMRE: VIRÁGVASÁRNAPON

Dicsőség királya!
Néped ezt kiáltja
Jó kedvében, örömeben
Üdv Neked! Hozsánna!

Bűn levetésével
Hódolatom tészem:
Pálmaágam: imádságom
Fogadd szent tetszéssel.

Utad ékesítik,
Zöld ágakkal hintik,
Zöld ágakkal, virágokkal...
Üdv! Hozsánna! mindig!

Hozsánnákat zengve,
Szent Jeruzsálembe
Nagy szerelmed, győzedelmed
Engem is vigyen be!

Kezeikben pálma,
Úgy követnek áldva.
S hangzik egyre lelkesedve:
Üdv Neked! Hozsánna!

Dicsőség Királya
Légy örökké áldva!
Örökké és mind örökké
Üdv Néked! Hozsánna!

Nagy tiszteletedre
Ruháik levette,
Sok sereggel, dicsérettel
Mennek ünnepelve!

Kegyes Jézus! engedd,
Hogy én is elmenjek
Híveiddel, Hozzád hittel,
És Hozsánnát zengjek.

GERZSENYI SÁNDOR:

ÁLDOTT, AKI JÓ

Jertek, mondjunk hálát: énekeljünk!
Eljött a Király, vígan örvendjünk.
Áldott, aki jó az Úrnak nevében
Olajágakkal jöttén vigadozzunk.
Legyen áldott!
Tárt kapu várja Isten szent Fiát;
Ő a kegyelem: nekünk üdvöt ad!

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Zsoltárok 50,15

Tudtad, hogy dicsőséget hozol Istenre, ha segítségül hívod őt a bajban?

Isten megígérte, hogy megszabadít téged, ha hozzá fordulsz. Megtagadod az Úrnak jogosan kijáró tiszteletadást, valahányszor bajban vagy és nem őt hívod segítségül! Időnként Isten megengedi, hogy a szükségnek olyan fokára juss el, hogy segítségül hívhasd őt, lehetőséget adva neki, hogy a figyelő világ előtt bemutassa, milyen más az ő gyermekeinek élete. Ha Isten sohasem engedné, hogy szükségbe juss, a körülötted lévő emberek sohasem lehetnének tanúi, hogy Isten gondviselése hogyan működik egy keresztyén életében. Ha soha nem szenvednél hiányt, megkísértene az önelégültség érzése, hogy Isten segítsége nélkül is boldogulsz a mindennapi életben.

A büszkeség azzal fog kísérteni, hogy nincs is szükséged rá, hogy Isten segítségét kérd. Az önérzet arról igyekszik meggyőzni, hogy a saját bölcsességeddel, tehetségeddel és kemény munkáddal kezelni tudod helyzetedet.

A büszkeség a dicsőséget is el fogja lopni Istentől, és azon fáradozik, hogy azt neked adja. Ne engedd, hogy a büszkeséged /önhittséged/ elvegye azt, ami jog szerint Istené! Hívd segítségül Uradat, és kizárólag tőle várd a szabadítást! Aztán pedig add neki a dicsőséget, amit megérdemel.

Az önelégültség nagyban akadályozhatja azt, hogy megtapasztald Istent és tiszteletet szerezz neki. Amikor bajba kerülsz, fordulj tehát őhozzá!

Megosztotta – testvéri bátorításként: Füzesi Zoltán lelkipásztor

Hirdetések:

Templomi istentiszteleteinket és egyéb gyülekezeti alkalmakat a koronavírus miatt kialakult helyzetben nem tartjuk meg, csak interneten keresztül hallgathatók (minden vasárnap istentisztelet és Mustármag csoport (ovisoknak), szerdánként imakör, csütörtökön bibliaóra) a gyülekezet youtube csatornáján, ill. Facebook oldalán.

Interneten keresztül hallgathatók:

2020 április 09. 18.00 **Nagycsütörtök** – dr. Füzesi Zoltán nt. buzdító szavai hangoznak el.

április 10. **Nagypéntek** 18.00 – Bej Attila - úrvacsorával egybekötött istentisztelet

április 12. **Húsvétvasárnap** – dr. Füzesi Zoltán -

10.00 úrvacsorával egybekötött istentisztelet

április 13. **Húsvéthétfő** – Pógyor Judit -

!!! Akik szeretnének úrvacsorával élni, kérjük, hogy otthon az istentisztelet megtekintése előtt készítsenek elő kenyeret, bort, s majd az istentisztelet alatt kövessék lelkipásztoraink útmutatását. Hasonlóképpen veszünk úrvacsorát, mint házi istentiszteletek alkalmával, csak a lelkipásztor a „képernyőn keresztül lesz jelen”.

Minden kedves Olvasónknak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk lelkipásztoraink és presbiter testvéreink nevében! ***„Krisztus feltámadt!” „Ő, valóban feltámadt!”***

Negyven

Olvasandó részek: II. Mózes 32 - 34

Sem több, sem kevesebb. Nem alku tárgya. Negyven.

A karantén szó a XIV. századi *quaranta giorno* kifejezésből ered, amelynek magyar megfelelője „negyven nap”. A hajókat és azok legénységét szigetelték el a velencei kikötőbe való belépés előtt avégett, hogy az esetleges fertőző betegségeket távol tartsák. Ennyi idő alatt bebizonyosodott, van-e ragályos beteg a hajón. A város hozzávetőleges biztonságban volt, de vajon hogyan telt a legénység számára ez az időszak? Látták a partot, a kikötőt – de lábukat nem vethették meg rajta, amíg annak el nem jött az ideje.

Mire elég negyven nap? Arra, hogy a betegség kiderüljön. Arra, hogy a fiúnak életet adó anya megtisztulhasson a mózesi rendelkezések szerint. Arra, hogy Jézus a pusztában böjtöljön, mielőtt – úgymond – szolgálatát megkezdené. Arra, hogy Mózes Isten mellett lehessen a Sínai-hegyen, hogy a kiválasztott nép és rajtuk keresztül a későbbi keresztyénység az élet alapjaira vonatkozóan kapjanak útmutatást és szabályokat. Vagy éppen arra, hogy lent a nép körében elszabaduljon a pokol és aranyborjút öntsenek. Negyven nap elég lehet mindezekre.

A II. Mózes 24.12 szerint *„Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: 'Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen.'* A nép tudta, miért ment fel Mózes a hegyre. Ráadásul Mózes még arról is rendelkezett, hogy távollétében Áron és Húr lássa el a vitás ügyek rendezését. Azaz volt némi fogalma arról, hogy nem egy ügyvédi fogadóóra lesz gyorsított eljárásban.

A törvények átadása fontos mérföldkő volt a zsidók életében. Egyiptom a hátuk mögött, Kánaán még előttük. De Isten már akkor tudta, hogy az új hazát nem kaphatják meg, nem élhetik meg rendeltetészerűen úgy, hogy ne lenne hozzá segédlet a kezükben. A tízparancsolat és a

rendelkezések ezt voltak hivatottak biztosítani. Anélkül nem lelhetnek otthonra az új hazában.

Tudjuk, mennyire fontos a zsidó vallásban az ősök emlékezete, a fiataloknak átadandó tanítás. Nem kevésbé fontos a két kőtábla, mint a vérrel megkent ajtófélfá Egyiptomban az utolsó éjszakán. Mózes jól tudta, kitől kap útavalót. Tudta, ki elé kell készülnie: a *'vagyok, aki vagyok'*, a *'vagyok, aki voltam'* és a *'vagyok, aki mindig is leszek'* fogadja személyesen. Aki kőbe akarta vésni az útmutatását, hogy soha senki ne feledhesse el azt és tanítani lehessen generációról generációra. Az élet szabályai, amelyek bárki számára elérhetők. Amelyek nem félreértelmezhetők. Amelyek nincsenek tele értelmezhetetlen kiskapukkal.

Isten látszólag sokszor várta magára. Nagyon más az időzítése ahhoz képest, amihez mi szoktunk vagy amit szeretnénk. Mózes „eltűnik” negyven napra a hegyre, hogy az Úrtól átvegye a saját kezével feljegyzett tízparancsolatot és rendelkezéseket. Negyven nap étlen, szomjan. Az ember életében vannak olyan különleges események, egyedi esetek vagy talán periódusok is, mikor a testi szükségletek megléte szinte nem is szempont. Mikor nem éljük meg hiányként azt, hogy nem étkezünk, mivel a testünkben teljesen más tölti be az elsődleges fókusz. Mózes így tölti el a teljes időszakot Urával, aki mellett nincs hiány. A közelsége minden egyebet feledtet és teljesen betölt. Aki – ha úgy tetszik – maga szignózza a kőtáblát.

De mi az érem másik oldala? Hogyan várokoznak mindazok, akik már nem tudják, ki az a 'vagyok'? Hogyan is tudnák, hiszen elfelejtették azt, aki a 'voltam' az életükben. Hogyan várokozik az, aki itt és most akar választ és képtelen várni arra, aki a 'leszek' megtestesítője a mindennapjaikban?

Mialatt a háttérben csendben készül Isten műve, mit tesz a kiválasztott nép? Gondolhatnánk, hogy ennyire ünnepélyes eseményhez méltó fogadtatással készülnek. Mindenki sűrög - forog, csinosítja magát kívül belül a méltó fogadtatásra,

hiszen az Élet Urát várják. De nem, nem ez történik.

„Biztos tétlenkedik, azért hallgat” – gondolják. A csöndben NEM történik semmi. Ha nincs mozgás, az a nullával egyenértékű. Az ember a mai napig nem változott: a csendről legtöbbször inkább jut eszünkbe a tétlenség, mint az elcsendesedés, elmélyülés. A nép még csak nem is Istent várja. Ha nem jön, csinálni kell helyette egy olyat, amelyik majd itt lesz – itt és most és pontosan úgy, ahogy mi akarjuk.

Életünk jelen periódusa furcsa párhuzamot állít. Egy rég látott, világméretűvé nőtt járvány aktív vagy passzív szemlélői, elszenvedői lettünk. Nem volt választás kérdése senki számára – jött és lett, tudomásul kellett venni. Ilyenkor fejet kell hajtunk olyan szigorú szabályok és rendelkezések előtt, amihez normál keretek között nem sok kedvünk lenne, sőt: messze elkerülnénk. Az ellenben közel sem mindegy, hogyan tesszük ezt és milyen módon éljük meg, segítjük megélni szeretteink, környezetünk számára.

Évek óta mindenki a klímaválságot emlegeti és globális szerződések aláírását sürgeti – amiket mindig a legnagyobb „elkövetők” bojkotálnak rendszeresen. Lassított valaki? Változott valami? Apró lépéseket olykor teszünk, de mindez mi volt ahhoz képest, amit a koronavírus okozta világméretű visszalassulás eredményezett?

Most nem szórhatjuk a pénzt plázákban, nem lehet miénk egy kattintással egy a világ másik szegletében található értékesnek mondott kacat, amit állítólag semmi módon nem tudunk nélkülözni. Cserébe? Olyan mértékben enyhül a környezetterhelés, mint eddig szinte soha. Parancsra nem ment, hát majd így fog.

Nem sikerült kilépni a mókuserékből, eltávolodott egymástól a család, kiürültek a kapcsolatok? Itt a lehetőség: el sem mehetsz, össze vagytok zárva. De túlélni tanuljuk a helyzetet, egymást VAGY együtt élni, megélni? Mi is inkább szerepelnénk a híradásokban, melyek arról szólnak, milyen mértékben emelkedett az otthoni erőszak az összeczártság okán?

A zárt boltos vasárnapok nem kellettek. Marad az, hogy a jelen helyzetben már nem lehet „szabadidős tevékenység” a vásárolgatás. Azonnal érthetőbbé vált a lényeg. Eddig kifogásként említettük, hogy nincs időnk elcsendesedni, templomba menni. Menni ugyan most nem lehet, de elcsendesedni talán sokkal inkább. Mód nyílik virtuális közösségek építésére, megélésére is. Nem feltétlenül távolság a távolság. Élő hitű prédikátorok szavai tolmácsolják Isten üzenetét. Üresek a templom padjai, de nem üresek a lelkek, a láthatatlan közösségek.

Észrevétlenül elsajátítottuk mi is a felfogást, mely szerint mindennapjainkban fontosnak olyan dolgokat kell beállítanunk, melyeknek mi magunk adunk névleges értéket. Attól ér valamit, mert olyan árcédula kerül rá. Minden ember annyit ér, ami produktumot felmutat. Minden tárgyi eszköz akkor érdemel ki elismerést, ha kellően drága és elérhetetlen a közember számára. Érték az, ami GDP-ben számszerűen meghatározható. Ami aranyból van. Aranyborjú, ami isten látszatot ölt.

A világ gyorsul, a körhinta egyre tempósabban forog. Csoda, ha szédülünk és úgy érezzük, nincs egy fix pont? Ki lehet szállni, le lehet lassítani. Ha magától nem megy, nem feltétlenül kell tragédiaként megélni, hogy külső körülmények is ez irányba terelnek. Nem biztos, hogy mi tesszük rosszul, ha állva maradunk, mikor mindenki más lohol. Természetes, hogy tántorogni fog az, aki a sok pörgésből egyszer csak megáll. De a tántorgás nem tart örökké, az csak átmeneti állapot.

Emóció: érzés, kimozdulás. Az érzések szinte kivétel nélkül megmozgatnak, kimozdítanak a holtpontról akár jó, akár rossz értelemben. Hányszor cselekedtünk már meggondolatlanul, előre sietve – hogy aztán lehiggadva később belássuk, felesleges volt és mégis jobb lett volna kivárni „hideg fejjel”.

Nem szeretjük a tétlenséget, mert nem történik semmi. Ehelyett létrehívjuk a mókuserék mindennapjainkat, aminek se eleje, se vége – se értelme legtöbbször.

„Hát akkor vegyük kezünkbe az irányítást! Oldjuk meg, ha már neki nem megy!” Nem ismerős? Rajta, öntsünk borjút! Valóban ezt akarjuk? A hetedik napot sosem szenteljük meg kellőképpen. Sokan még azt az egy órát is sajnálják az „Úr napjából”. Most itt az alkalom: tehetjük hetedik nappá az elsőt, a másodikat, a harmadikat – és sorolhatnám akár mindet a hétből. Itt a lehetőség! Tesszük? Tegyük!

Mikor Mózes szembesül azzal, mivel várták – azaz dehogy várták – odalent, olyat tesz, amit talán maga is megbán. Felindultságában földhöz vágja a kőtáblákat, ami tulajdonképpen maga az Úr keze munkája. Negyven nap eredménye egy pillanat alatt szertefoszlni látszik. A való élet sajnos sokszor elég hamar és elég könnyen eltereli a figyelmünket mindarról, amit a negyven nap alatt tanultunk.

De a rossz hír mellett van egy hatalmas lehetőség is: nem kell ott megállni és véglegesnek ítélni a helyzetet. Meg lehet oldani, újra lehet kezdeni. Igen: sajnos előről kell kezdeni, ezúttal sem fog hamarabb menni. Mózes sem kap szidalmat vagy számonkérést az Úrtól azért, mert tajtékzó dühében porrá zúzta a Teremtő keze munkáját.

Van esély az újrakezdésre: az összetört kőtáblák helyett lehet újakat faragni. A történekből egyedül nekünk, embereknek kell és lehet tanulni. Istennek nincs miért. Látszik ez abból is, hogy másodjára sem ad mást, nem egészíti ki, nem rövidíti „felhasználóbaráttá” a parancsolatokat. Ismét ugyanaz lett, egy jöttányival sem több vagy kevesebb. Nem

gondolja meg magát. Nincs miért, hiszen nem hibázik. De ez újabb negyven nap ajándéka, nem megy kevesebb idő alatt. *„Azután azt mondta az Úr Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat. Én pedig majd felírom a táblára azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél. Reggelre légy készen!”* (II. Mózes 34.1kk)

Mikor Mózes másodjára lejött a hegyről, sugárzott az arca. Már nem a düh marcangolta. Erre elég a negyven nap. Ha nem megy elsőre, van újabb lehetőség.

Negyven nap – se több, se kevesebb. Rég elfelejtett és nem gyakorolt böjti időszakok éveken, évtizedeken át. Ezt *nem* túlélni, hanem megélni kell. Tükörbe nézni, Isten mértéke szerint. A könnyeket, mely sokszor az önsajnálata letörölni. Tiszta ruhát öltetni, a kócokat kifésülni. Mellékvágányunkról visszatérni. Előkeresni a fiók aljáról a keresztlevelünket és elidőzni az ígén, ami rajta áll. A polcra levenni és leporolni a Bibliát.

Visszatérni oda, amit soha el sem kellett volna hagyni. Folytatni azt, amit soha nem is kellett volna félbeszakítani. Félünk, mert összetört életünk eredeti kőtáblája és nem tudjuk, hol folytassuk? Ugyanott, ahol abba hagytuk. A lényeg nem változott, az új kőtáblákon is pontosan ugyanaz áll.

Sem több, sem kevesebb: negyven. Itt és most nekünk vajon mire elég?

Pácsi Szabolcs

Füle Lajos:

AZ EGYETLEN

Az Egyetlen, Ki látta az ATYÁT,
a Egyetlen, Ki értünk földre szállt,
a Egyetlen, Ki titkainkba lát,
s megnyitja mégis
a menny kapuját.

Füle Lajos:

Értünk áll

Értünk hullt az a vér:
KIT gúny és szitok ért,
Báránként odaállt
Vállalva a halált.
Értünk áll a kereszt,
Hol JÉZUS áldozott.

Micsoda oltár és
Micsoda áldozat!

Imádság

Istenem harcos mindennapokat élünk, nagyon szükségünk van Rád. Erősíts most meg bennünket, hogy elhordozzuk a jelenlegi helyzetet, elhordozzuk önmagunkat, és egymást. Könyörgünk, hogy legyen bennünk vágy arra, hogy megértsük, és elfogadjuk a vészhelyzetre kirendelt utasításokat.

Olyan jó lenne, ha megmutathatnánk a világnak, hogy nem inog meg a lábunk, hanem mindennek ellenére beléd kapaszkodunk.

„Uram Te vagy a mi oltalmunk, erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.” (Zsolt 46,1)

Erősítsd meg a szívünket ebben a csatában, és adj nekünk türelmet, hogy kitartóan, állhatatosan imádkozzunk, böjtöljünk, és szeressük egymást!

Az van a te igédben, hogy *„Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.”* (Zsolt 57,2)

Szeretnénk ebben a veszedelemben beléd kapaszkodni, és Neked odaadni minden terhünket. Jézus Krisztus nevében kérjük a Te oltalmadat!

Ámen!

Mészáros Kati

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” Jeremiás 29,11

Drága Testvérem! Nyomorúság idején vágyódunk a vigasztaló szóra, keressük a megerősítést, hogyan folytassuk életünket, hogyan alakítsuk tovább megkezdett utunkat Jézus Krisztusban. Én nagyon sok ajándékot kaptam általatok, az együttlétekből: a kórusban, bibliaórákon, istentiszteleteken. És sorolhatnám az alkalmakat, amelyek most hiányoznak nemcsak gyülekezeti, hanem családi és munkahelyi életünkből is.

Igaz ez akkor is, ha jelenleg nyugalmasabb ritmusban tölthetjük időnket, és van olyan, amit szívesen csináltunk volna eddig is, ha lett volna rá lehetőségünk. Többet végezhetek az elmaradt munkáimból, többet pihenhetek... :) És többet lehetek családommal. Egyik rádió reggeli beszélgetésében viccesen megjegyezték: *"Milyen jó, ha szeretjük azokat, akikkel most össze vagyunk zárva!"* Bizony emberpróbáló, ha a szűkebb környezetünkben kevésbé szeretettel a közösség. Vagy nincs olyan feladat, amit végezhetünk a megélhetésért, vagy akár csak kedvtelésből.

Szerencsés, ha ebben is keresem Isten akaratát. Miért kaptam ezt az élethelyzetet, mit kellene másképp cselekednem? Tudok-e adni valamit másoknak? Tudok-e segíteni valakinek?

Nekem feddés a járvány miatti nélkülözés, és kegyelem a családommal, gyülekezetemmel, munkahelyemmel megmaradt kapcsolat. Most is elhalmoz Isten ajándékaival: ima-böjtlánc, internetes igehirdetések, telefonos beszélgetések. Munkahelyemen lényegében változatlanul dolgozhatom, és a családommal sem sokban változott a kapcsolat. Igyekszünk betartani az előírásokat, de szeretetben vagyunk. Végezzük a teendőinket, jókat beszélgetünk, bibliát olvasunk, énekelünk, segítünk egymásnak.

Mégis, fontos látnom, ideje van az "ó ember" öldöklésének, ideje van a könyörgésnek irgalomért a magam és mások életére nézve. Mert nagyon vágyunk (vágyom) az áldott időkre, már itt lenn, a

földön. Mi, akik megtapasztaltuk Isten szeretetét, és keressük mindenben akaratát, legyünk áldássá. Legyen nyilvánvalóvá békességem, örömöm benne van. Tegyen képessé, hogy adjak időmből, szeretetemből, anyagi javaimból. Áldják az ő szent nevét, az Úr Jézus Krisztusért. :)

Ámen.

„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” Jeremiás 29:12

Kele Károly

A félelem lelke

Napjaink egyre terjedő és mélyülő fenyegetése a koronavírus. Az ettől való félelem már-már a józan helyzetértékelés kereteit feszegeti, sőt nem egyszer túl is lépi azt, azaz démonizálja a viszonyokat. Találóképpen a kifejezés, mert mindezek háttérben Sátán és démonai állnak. Mert ki az, aki a félelem, a rettegés magvát veti el és növeszti nagyra az emberi szívekben? Ki az, aki az önzés, a világból való kivonulás, az esztelen megnyilatkozások, a kétségbeesés eszközévé teszi a félelmet? A Sátán az, akinek a koronavírus kiváló alkalom a társadalmi, családi rend megbontására és arra, hogy káoszba, apátiába kergessen akár nemzeteket, országokat is. És fölgerjesztve az ősi vádat, hogy miért engedte meg ezt az Isten, a Teremtője ellen fordítsa az embert.

A Bibliában 129 igevers központi üzenete a ne félj! Lukács evangéliumában (Lk 10, 19-21) olvashatjuk az egyik nagy bátorítást, ami Jézus Krisztus szájából hangzott el a 72 tanítvány kiküldése alkalmával: **„Íme hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és semmi nem árthat nektek.”**

Hisszük-e ezt?

Hisszük-e, hogy Isten segítségével hatalmunkban áll fölülemelkedni a koronavírus minden fenyegetésén, az általa gerjesztett félelmen, rettegésen? Hisszük-e, hogy győzhetünk az ellenség minket is megfélemlíteni, megbénítani akaró erején, hogy ne szolgáljunk embertársainknak, ne bátorítsunk másokat, ne vezessük Istenhez a rettegőket, a megfáradtakat? Hogy ne a félelem lelke legyen úrrá mirajtunk is, hanem Isten Szent Lelkének kígyókon és skorpiókon taposó ereje?

Hisszük-e ezt? Hisszük-e, hogy ezt a hatalmat megkaptuk mindannyian, akik teljes szívvel és eltökéltséggel valljuk Krisztust Megváltónknak és Szabadítónknak? Hiszen kit ruházhatna föl Jézus ilyen hatalommal, ha nem a tanítványait, ha nem a hívő maradékot, akik mi is vagyunk, akikre rábízta, hogy építsék töretlenül az Ő országát.

„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét” - olvassuk Pál apostol Timóteushoz írt második levelében. (2 Tim 1,7) Az egyik legteljesebb, legnagyobb bátorítás ez a mai viszonyaink között, és minden időben. Hogy az erő lelkével éljünk, ami legyőzi a rettegést, és kész tanúságot tenni az Istenbe vetett bizodalmonkról a mostani megpróbáltatások idején is. Hogy a szeretet lelkével lássuk embertársainkat és vigasztaljuk, bátorítsuk az elesetteket. És a józanság lelkével legyünk jelen a világban, ami megfontolásra, reális helyzetértékelésre és ennek megfelelő cselekvésre készlet mindannyiunkat.

„Élessz föl magadban Isten kegyelmi ajándékának tüztét...” - olvashatjuk az utóbbi igeszakasz előtt. Élesszük föl magunkban mi is ezt a tüzet, a hála és az öröm olthatatlan tüztét, így köszönve meg a leghatalmasabb bátorítást, a kitüntető kegyelmet, ami Ézsaiás könyvéből hangzik felénk: **„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened. Megerősítlek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak téged.”** (Ézs 41,10)

Valló László

Nagyszombati csendben

„Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, eljött az arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus csodálkozott azon, hogy Jézus már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már. Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek. Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé. A magdalai Mária és Mária, József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt.” (Márk 15, 42-47)

Kedves Testvérek! Nehéz a nagyszombatról beszélni, hiszen minden, amit távol akarunk magunktól tartani, amire nem szeretünk és nem akarunk gondolni - benne van. A nagyszombat a halál és a szenvedés valóságáról, a gyászról, a fájdalomról szól. A nagyszombat nagy csend a megelőző időszak felfokozott történéseihez képest. A nagyszombat szembesülés a földi lét végességével, az emberi tudás határával. Ez a nagyszombati csend azonban nem üres, hanem elgondolkodtatásra készítő csend. Az asszonyok, a magdalai Mária és a másik Mária megfigyelték, hova helyezték Jézus testét, ott ültek a sírral szemben. Ez a kép nagyon egyszerűen, mégis csodálatosan megfogalmazza azt, hogy a nagyszombat csendjében emberi voltunk törekénységével, a végső utunkkal kell szembesülnünk. Jézus szerettei számára a nagyszombat a gyász, a fájdalom és talán a kilátástalanság ideje volt. Most „végső helyén” tudták azt, aki számukra a reményt, a szeretetet, és a fényt jelentette. Jézus emberi sorsa nagyszombaton lezárult. Ha visszatekintünk az ezt megelőző napok történéseire, a nagycsütörtöki, nagypénteki eseményekre, akkor azt látjuk, hogy megbolydult az egész világ. Ő tudta, hogy küldetésének vége közeleg, és azt is tudta, mennyire gyötrelmes, kínokkal teli lesz ez az időszak. Ezért mondta, amikor mindez beteljesedni látszik: *„...ez a sötétség hatalmának ideje.”*

Nagycsütörtökön elfogták, mint egy bűnözőt, bevádolták, elítélték. Szeretett tanítványai megrettentek és szétszéledtek. Az a nép pedig, amelyet nap, mint nap tanított, gyógyított, egy emberként kiáltotta a *„Feszítsd meg”*-et. Végül a Golgotán, nagy kínok között elhangzik a megváltás ígéje: *„Elvégeztetett.”* Ekkor még a

természet is megremegett, valóban sötét lett, a nap elhomályosodott. A sötét erők kitombolták magukat, felfokozott dühük elérte célját: Jézus meghalt. A feszültségekkel, jajgatásokkal teli órákat a csend váltotta fel.

Az evangéliumok szinte tárgyilagosan és igen szűkszavúan tudósítanak a következő eseményekről. Eljött egy ember, Arimáthiai József, és - Pilátus engedélyével - saját sírjába temette Jézust. A szombat közeledte miatt a temetési szertartás igen sietősen zajlott le. Az akkori szokásoknak megfelelően a tiszta gyolcsba göngyölt testet egy sziklába vájt sírba helyezték, majd a sír szája elé egy nagy követ hengerítettek. Ez a kő valóságosan, de jelképesen is lezárta valamit. A hátramaradtak, gyászolók szemszögéből nézve a véglegeset, megmásíthatatlant jelentette. Talán éppen ezért a legtöbb ember itt pontot tette Jézus történetének végére. Hiszen eddig tartott, amit értelemmel is nyomon lehet követni, ami még felfogható. E szerint a nézet szerint Jézus nem volt más, mint egy mártír, aki képes volt meghalni az általa hirdetett eszméért. Az evangéliumok azonban azt üzenik, hogy bár a nagyszombat csöndje súlyos volt, de nem végleges. A testté lett Ige végigment az emberi élet minden fázisán, a születéstől - a halálig. Átment a halálon, mert át kellett mennie. E nélkül nem lenne teljes a megváltás műve. E nélkül nem lenne hiteles a feltámadás. E nélkül csak elérhetetlen cél lenne az Atyához jutás. A valóságos halál, a sírba szállás nélkül a húsvét sem értelmezhető. A nagyszombat üzenete az, hogy az ember nem kerülheti el földi sorsának beteljesedését. Ahhoz, hogy elérjük a fényt, át kell menni a sötétségen. Ahhoz, hogy megértsük az elmúlás, a szenvedések értelmét először azt kell megértenünk, hogy a halál nem becsukódó, hanem

kinyíló ajtó. Egy nagy gondolkodó, Hamvas Béla mondja: „*Mesterem arra tanított, hogy a negatívumokkal sohase elégedjek meg. Keressem meg a pozitív jelentést. Ha nem találok, keressem tovább. Minden sötétség igazi értelme, hogy fény. Minden szenvedés értelme, hogy öröm... Jaj, annak, aki a sötétség borzalmas titka elől menekül. Magadra kell vened. Mert az örök nem a sötétség és nem a kárhozat. Nem a negatív. Az örök az üdv. Ahol a bűn túlsúlyra jut, ott elárad a kegyelem.*” A nagyszombat csendje „szent idő”, lehetőség arra, hogy elmélyedjünk az emberi lét, a szenvedés, a halál, azaz a végső kérdések értelmének keresésében. A nagyszombat lehetőség, de nem cél. Nem cél az, hogy bennragadjunk ezeknek elemzésében, értelmezésében, hogy kilátástalanul bolyongjunk egy magunk által teremtett labirintusban. A nagyszombat csendjében megfogalmazódott kérdéseinkre, kétségeinkre ugyanis megadatott a válasz. Ez pedig nem más, mint maga a húsvét, Jézus feltámadása. Egyedül ennek elfogadása oldhatja fel szorongásainkat. A hívő ember éppen ezért nem örök gyötörődés és félelmek között kell, hogy leélje az életét, hiszen húsvétkor azt ünnepli,

hogy nem a sötétség és a kárhozat az örök. Ahogy a költő mondja:

Nem tud oly gyorsan vágatni az ember
hogy ne érnék utol szerelemmel.

Nem tud oly gyors lenni a bűn sem
hogy meg ne tudná nagy lovát előzni
a megváltás, a kegyelem csodája
hogy meg ne tudta volna őt előzni,
a bűn lovának habzó vágatását-
Hajszolja nagy lovát a bűn
hogy elsőnek odaérjen

ámde ott van már, az Úr kegyelmét hozta:
ámde ott van már egy angyal hófehérben.

Hogy ott ne járt már öelőtte volna-
nem tud oly gyorsnak lenni ő, a bűn.

Uram irgalom, kiáltozol,

Kyrie eleison,

és angyal hozza az Úr szavát: egeneto,

már meg is történt, ede eleisa:

már meg is könyörültem rajtad.

(Szöcs Géza: Mária a megváltásról)

Igen, Kedves Testvérek, a csendet felváltja az
ujjongás, a sötétet a fény, a reménytelenséget a
remény, a sötétség hatalmának óráit pedig a
kegyelem ideje. Ez nagyszombat, ez húsvét!

Ámen

Gazdag Edit (Fegyvernek)

Dsida Jenő:

Nagycsütörtökön

A szél suhogva borzong
az olajfa-lombokon.
A kanyargós úton, által az erdőn
tömött sorú fáklyások jönnek.

Testemet ételül adtam,
véretem italul adtam,
könnyel mostam meg lábaitokat;
Mégis egyedül maradtam.

Hajnal-derengés borzong
a sötét lombokon.
Júdás után, által az erdőn
sátánarcú fáklyások jönnek.

Testvéreim, tanítványaim!
Égignyúló kemény keresztben
holnap megölnék engem!
És ti alusztok, mélyen alusztok!

Füle Lajos: „Elvégeztetett”

Világ fölé magaslik
a megváltó kereszt,
kettéhasadt a kárpit,
ím: „Elvégeztetett!”
Hazatérőkre várnak
mennyei angyalok:
az ATYA elé állhat
sok bűnös, elbukott,
kit megmos hófehérre

AZ Ő FIÁNAK VÉRE.

László Emese (sérült testvérünk imája):
Kérlek, segíts nekem Jézus. Te vagy a
legjobb barátom. Kérlek, Jézus segíts
nekem a mindennapi feladatokban. Én is
szenvedek mindennap a fájdalomtól. De
amikor olvasom az igédet könnyebb
elviselni a fájdalmat. Te adsz nekem
minden nap Lelket a szívembe. Ámen.

Húsvét hajnali gondolatok

„Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit! Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak.” Zsolt 118,17-18

Nem tudjuk már pontosan, ki írhatta a 118. Zsoltárt. Eredetileg talán egy egyéni hálaének lehetett: egy magányos hős mondja el, miként szabadította ki Isten sok-sok veszedelemből. Később azonban beépült Izráel istentiszteleti életébe, a lombsátor ünnepének kiemelt jelentőségű liturgiai szövege lett. Népszerűsége a keresztyén egyházban is töretlen, tudjuk például, hogy Luther Márton (egyik) kedvenc zsoltára volt.

Most csak egy rövid részletre figyelünk: *„Nem halok meg, hanem élek..”* Ez a sor teszi lényegi kérdéssé azt, hogy kicsoda az ember? Ki az az ember, aki úgy „dönt”, hogy nem hal meg? Ki az az ember, aki kitér a nyílvesző elől, amely szívet célozta meg? Ki az az ember, aki megálljt parancsol a rákos sejtek burjánzásának, vagy a vírus terjedésének? Ki az az ember, aki csak úgy félreugrik az irányvesztett jármű elől? Ki az az ember tehát, aki ilyen könnyen meg tudja úszni a halált? Bármilyen szép és emelkedett hangulatú is ez a zsoltár, ott motoszkál bennünk az ünneprontó gondolat: olyan ember nincs, aki parancsolni tudna a halálnak, vagy aki időzíteni tudná!

Kicsoda hát a 118. Zsoltár embere? Egy szájhős, aki szeret nagyokat mondani? Ugyan mindvégig Isten szabadításáról beszél, innen is, onnan is Ő mentette ki. De meddig? Most nem hal meg, de egyszer úgyis el fog érkezni a pillanat, amikor a Mindenható is elereszti a kezét: és akkor meghalsz és többé nem élsz.

Ráismerünk a saját gondolatainkra / gondolkodásunkra? Tagadhatatlan, hogy ebben a gondolatvezetésben sok tapasztalat és sok logika van. Mégis, mindannyian érezzük: húsvét hajnalán zavaróak és idegenek ezek a gondolatok. Mert húsvét hajnala egészen másról

szól: valamiről, ami túl van az ésszerűség, a tapasztalat, a logika határán. Az asszonyok nem találják Jézust ott, ahol minden emberi ráció szerint lennie kellene: a sírban. És ez a hiány – a halottnak, a halálnak(!) a hiánya – alapjaiban változtatja meg az életet.

Krisztus feltámadt! Krisztus él! Felvirradt áldott, szép napunk!

Az élő Krisztus felől nézve az ószövetségi zsoltár már nem szájhösködés, nem a halál elodázása, hanem átélése annak, amit Krisztus nekünk is szán: *„Nem halok meg, hanem élek!”* Ezért: *„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”* (Ef 5,14)

A halált nem elodázni kell, és nem rettegni kell tőle, hanem értékén kell kezelni. A halál ellenségünk ugyan, de már nem „utolsó ellenség” abban az értelemben, hogy nem végállomás, ahol mindennek vége szakad.

Ha komolyan veszem azt, amit Pál mond és *„élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*, akkor és csakis akkor énekelhetem magam is a zsoltárt: *„nem halok meg, hanem élek ... és hirdetem az ÚR tetteit!”* Igen, ez utóbbi is hozzátartozik, ez is húsvét része ősidők óta: megosztani az örömhírt, elmondani másoknak azt, ami számomra ünnep és öröm. Mert: *„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle.”* (Hamvas Béla)

Hát fogadjátok be és vigyétek húsvét hajnalának fényét – és osszátok szét, hogy szűnjön a sötétség! És hirdessétek hittel, meggyőződéssel: *„Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!”* Ámen.

Oláh Mihály Zilah-Liget

Imádság húsvét hajnalán

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől.” János 20,1

Uram, de sokszor indultam útnak, mikor még sötét volt körülöttem: még nem jött el a pirkadat, de én már baktattam a hideg járdakövön a buszhoz, hogy annak ablakából nézzem a nap első sugarait. De sokszor indulok útnak, mikor még sötét van körülöttem: a Sátán munkálkodásának idején kell jánom követségben, menni rendületlenül. Ó, bocsásd meg, hogy ennél is többször elrettent a sötét, a rossz mindent betakaró árnya. Bocsásd meg, hogy nincs erőm indulni, hogy fényt vigyek, vagy egyáltalán fényt lássak. Vagy elindulok én hajnali sötétekben, de milyen gyakran megállok a fényforrás küszöbén. Csak egy lépés lenne, hogy megmártózzam az isteni csodában, az értelmet szétfeszítő valóságban. Látom a kezdetét, látom, hogy a Te utadból elgördült az akadály, de első pillanatban nehéz tovább lépni. Köszönöm, hogy már ez az első pillanat is felismeréseket rejt számomra!

2 Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akít Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették.

Szükségem van ezekre a felismerésekre, Uram, mint apró mécsesekre az út mentén, hogy lássak a sötétben, hogy el ne tévedjek. Köszönöm a te hírvivőid szavát, akik testük-lelkük erejét nem kímélve futnak, hogy örömhíradet vigyék szerte a világba. Köszönöm, hogy hozzám is elér szavuk. Köszönöm, hogy megszólítasz. Még akkor is köszönöm, ha sokszor ez az üzenet nem az 1x1 egyértelműsége, hanem gondolkodásnak, elmélyülésnek, saját tapasztalatok keresésének indítója. Ó, és köszönöm, hogy én is lehetek a te hírvivőd! Ha nincs is bennem mindig a sziklaszilárd meggyőződés és rendíthetetlen valóság, de küldesz, indítasz,

hogy keressek társakat, és együtt bizonyosodjunk meg arról, amit te cselekedtél értünk, velünk.

3 Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz.

Tedd késszé a lábamat indulni! *„Indítsd fel szívemet: buzduljon fel, neked gyűjteni lelkeket!”* Uram, az én szavamra ugyan ki mozdulna? De ha te szólsz, ha te hívsz, ki állhatna ellen?

4 Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz.

És olyan jó, hogy nem csak engem hívsz, és nem kell egyedül futnom! Köszönöm a testvéreket, akik ezen a futópályán mellettem futnak! Akikkel együtt tarthatok a cél felé. Köszönöm, hogy mióta gyermekeddé lettem, sosem vagyok egyedül. Bár azt nehéz néha megemészteni, miért futnak egyesek előre: tán nagyobb voltukat bizonygatnák? Azt pedig főleg nehéz elfogadni, ha lemaradozok, mert fogytán az erőm. Pedig természetes ez így: nem lehet mindig mindenki azonos kondícióban, nem éghet mindenki egyszerre magas hőfokon. De kellene, akik előttem járnak, hogy ösztönző erő legyenek. És kellene, akik mögöttem maradoznak, hogy el ne feledjem: nem a tempó, hanem a cél felé haladás és a biztos megérkezés számít igazán.

5 Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be.

Igazából az a fontos, hogy ne magamnak akarjam csupán a babért learatni. Sok minden megérthető a te dolgaidból, akkor is és úgy is, ha nem akarok mindig a leggyorsabbnak tűnni, törtetni és elvenni az elsőséget, a tiszteletet, a megbecsülést azoktól, akiket könnyű szerrel túl tudnék ugyan haladni – de érted, Uram, megvárom az időt. Köszönöm, hogy a te csodálatos dolgaidra sokszor elég

egyetlen pillantást vetni, hogy megerősödjek, hogy szívem felhevüljön, hogy újra és még inkább közel kerüljek hozzád.

6 Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek,

Mégis az a legnagyobb tapasztalás, az a legnagyobb lelki élmény, amikor egészen bemehetek oda, ahol a csoda történik, amikor elmerülhetek, beburkolózhatok a Te jelenléteddel. Amikor már nem kívülálló vagyok csupán, hanem a legközelebb vagyok a Feltámadott Úrhoz. Igen, fizikailag is, de még inkább lélekben.

7 és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen.

Akkor látom meg, hogy Te nem csak úgy elkapkodod a dolgokat, hanem „*mindent oly szépen intézett*” Jézus még a feltámadás sietségében is. Mert te, Uram, a rend Istene vagy. A káoszból rendezett világot teremtő Isten.

8 Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.

Uram, ezt látva nem lehet, hogy ne higgyek. Nem lehet, hogy azért, mert szememmel nem látlak, szívemmel se érezzelek! Nem lehet... de megtörténik. Nemcsak Tamásnak volt szüksége a látásra, hanem Jánosnak is, Péternek is – mi másért mentek a sírhoz, hitetlenkedve az asszonyi szó hallatán? – és szükségem van neked is. Gyarló vagyok, Uram. Ezért köszönöm neked, amikor bepillantást engedsz a Te csodálatos dolgaid világába, amikor saját szememmel, fülemmel, minden érzékemmel megbizonyosodhatok arról: te élő Úr vagy!

9 Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül.

Sajnállok minden percet, amit értetlenségben, tudatlanságban és hitetlenségben töltöttem. Sajnállok minden hiába elolvasott Írást, sajnállok minden hiába elszálló bizonyágtételt, sajnállok minden lépést,

minden lélegzetvételt, amit Nélküled éltem meg. Szeretem, mert ezek által lettem mai önmagam. De sajnálom, mert lehettem volna jobban a tieddé. Nem tudom, most értem-e az Írást. Inkább hálát adok minden pillanatért, amikor engedted megsejtenem titkát. Amikor kijelented magadat, akaratodat. Mert nehéz eledel ez. Az is, hogy meghaltál értem. Hogy annyira tudtál szeretni, hogy nem csupán a leckét írtad meg helyettem, nem egy vizsgaidőpontot cseréltél velem, hogy legyen még időm tanulni, nem egy hibámat hoztad helyre, nehogy leszúrásst kapjak érte vagy nagyobb baj legyen belőle. Nem, megfőzted helyettem a vacsorát, hogy addig is hadd pihenjek. Meghaltál azért, hogy nekem ne kelljen. Ebben az önző világban már ezt is nehéz megérteni és befogadni. De hogy fel is támadtál?! Ez olyan szinten túl van minden emberin és befogadhatón, hogy valóban csak a te Lelked teremtheti meg azt a csodát, hogy higgyem. Ezt megérteni úgysem lehet, csak hittel elfogadni. És téged ezért áldani és magasztalni!

10 A tanítványok ezután hazamentek,

Áldalak és magasztallak Uram! A templomban is, de ott olyan egyértelmű. Ott azt kell, az azért van, oda azért megyünk. De én szeretnék áldani és magasztalni téged azután is, hogy hazamegyek. Hirdetni, hogy te élsz és uralkodsz – otthon is, a hétköznapokban is, a házasságomban is, a családban is, abban a legintimebb körben is, ahová mást nem engedek be. Jó lenne, ha te sem maradnál időnként kívül. Jó lenne hazamenni úgy, hogy te is jössz velem. És hogy itt maradsz.

11 Mária pedig a sírbólton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírbólta,

Uram, ne engedd, hogy kívül maradjak! Ne engedd, hogy csak messziről szemléljem a húsvéti eseményeket. Mert ha közel nem megyek, nem látok és nem hiszek. És ha nem hiszek, nincs, ami megvigasztaljon. Ha kívül

maradok, síró maradok. Zokogó nyomorult, aki nem tud szabadulni büntudattól, fájdalomtól, lelkiismeret-furdalástól, önmarcangolástól. Ha kívül maradok, elveszek. Ó, hadd lássam meg könnyeimen keresztül is az üres sírt. Ó, adj bátorságot behajolni, közel menni és elmerülni a csodában, megmártózni a kegyelemben.

12 és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, ahol előbb Jézus holtteste feküdt; az egyik fejtől, a másik pedig lábtól.

Hadd lássam meg a te küldötteidet, hadd fedezzem fel a halál üresen maradt helyét, hadd érezzem meg az elmúlás rideg valóságán túl örömhírt hozó angyalaid jelenlétét.

13 Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették,

Hadd halljam meg szavukat, mely vigasztaló szó, fájdalmat enyhítő szó. Kijózanító szó. Mert tényleg: miért is sírok? Mi bajom is van nekem tulajdonképpen? Tudom-e, hogy az egyetlen és legnagyobb baj az lehet az életemben, ha Téged nem ismerlek, vagy csak a holtak között kereslek? Tudom-e, hogy hol keresselek, hogy hol vagy megtalálható?

14 Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az.

Ha megtalállak, vajon megismerlek-e? Vagy csak forgolódok össze-vissza, félreismerve téged, nem neked tulajdonítva, ami egyedül a Te érdemed...?

15 Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kjt keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.

Ó, bocsásd meg, hogy túl sokszor gondolok Rád úgy, mint régen éltre, mint megholtra, mint fájdalmak férfijára, mint megöletett Bányyra, mint értünk való áldozatra. És ezért nehéz meglátnom az Élőt. Sőt, az ÉLETet magát. Aki magához vette a holtat, a halált,

hogy legyőzze azt diadalmasan és dicsőségesen. Bocsásd meg, hogy én ezt a holtat akarom újra és újra elhozni, ide visszalopkodni.

16 Jézus nevén szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester.

Szólíts meg, Uram! Szólíts néven újra, szólíts addig, míg meg nem hallom hangodat! Szólíts néven, mert Tiéd vagyok, mert Hozzád tartozom, mert te vagy Mesterem. Az Élő. A Feltámadott. A Dicsőséges. A Győzelmes.

17 Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.

A legnagyobb öröm, hogy Rád találtam. És a legnehezebb, hogy ne tartogassalak magamnak. Megragadtál – hát megragadnálak. Megtartottál – hát megtartanálak. Megőriztél – hát vigyáználak. Ó, add megértenem: nem egyedül az enyém vagy. Teljesség vagy számomra, de nem csak az enyém. Nem zárhatlak magamba, nem láncolhatlak magamhoz. Nem lehetek akadály a Te műved beteljesedésének, mindenek előtt való megdicsőülésednek.

18 Elment a magdálai Mária, és hírrül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Engedd bejárnom Mária útját – az „elvitték”-től a „láttam”-ig. A hitelenségtől a bizonyosságig. A kétségbeeséstől a Rád találásig. A nagypénteki gyásztól a húsvéti örömig. Saját magamtól a testvérekig. A bezárkózástól a hírrül adásig. Mert te élsz és uralkodsz örökkön örökké. Áldott legyen neved ezért!

Ámen.

Pintérné Tóth Ágnes

Lelki Honfoglalás

Textus: Józsué könyve 6,1-21
Olvassuk el Bibliánkból az adott szakaszt!

Itt vagyunk egy több, mint háromezer éves történetben, ahol Izráel honfoglalásáról van szó. Megérkezik a nép egy bevehetetlen városhoz, amely be van zárkózva. Zárva a város, mert fél egy külső helyzettől, egy néptől, amely elindult Egyiptomból. Jogos a félelmük? Hiszen maga ISTEN mondta erről a népről azt, hogy ők a legkisebbek valamennyi nép közül?

Jogos, hiszen a kor legnépesebb és leghatalmasabb birodalmából, annak fogságából kiszabadul ez a kicsiny nép és elindul hazát keresni. Átkel a Vörös-tengeren úgy, hogy az kettényílik. Végig járja a pusztát, majd közel a bevonuláskor legyőz más városokat (Szihón és Óg városa). Aztán csodálatos módon átkel a Jordán folyón is ez a nép. ISTEN olykor ismételi, hogy el ne feledjük, vagy le ne tagadjuk csodáit. Most pedig ott állnak egy fejlett város közelében, akik bezárkóznak előlük. Nem véletlen.

Mert jogos a félelem. Mert komolyan vették azt, ami e nép körül történt. Nem volt ez baj, csak a reakció volt rossz, mert lehetett volna másképpen is. Ahogy egy asszony is tette ebből a városból. Pedig ő a társadalom peremén élt. Nem volt méltósággal teli az ő élete. Mégis komolyan vette, hogy szövetséget is lehet kötni ezzel a néppel, sőt tulajdonképpen ennek a népnek az ISTENÉVEL.

De nem csak az asszony vette komolyan ezt a helyzetet, hanem maga az izráeli nép is. Komolyan vette, és aszerint cselekedett, ahogy az ÚR mondta nekik. Mi lett az eredménye? Egy szokatlan és csodálatos győzelem. Egy hatalmas, ellenállhatatlan város esik el a kis Izráellel szemben. Nem azért, mert ők olyan ügyesek, hanem azért, mert a kis néppel ott van a nem csupán nagy, hanem Mindenható ISTEN. Ezért győzhetnek.

Mit mond nekünk ma ez a történet? Hogy kerülünk mi ebbe az egészbe? Lesz egy újabb honfoglalásunk? Nem valószínű. Ellenben mégis van egy lelki, evangéliumi párhuzam a honfoglaló zsidó nép, és a mi életünk között.

Nézzük meg először is, hogy ismerjük meg az URAT ebben a történetben!

1) Ami már a történet elején megfigyelhető az, hogy **ISTEN mindent előkészít**. Nem a bizonytalanra kell építenie ennek a népnek. Habár ISTEN láthatatlan, de jelenléte biztos ebben a világban. Nincs ott minden ember életében, mert vannak, akik nem vesznek róla tudomást. De nem hagyta magára ezt a világot. Az ember fordult el tőle. Mit tesz erre ISTEN? Megtudhatjuk ezt Máté evangéliumából: *„... mert ő felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.”* Mt 5,45

Mindenkit vár tulajdonképpen, és aközben is alapvető áldásokban részesít minden embert. De úgy nincs ott minden ember életében, ahogy jelen van népe életében.

Az ő életükben viszont ott van. Valóságos jelenlét, valóságos lehetőségek, valóságos vezetés, valóságos megszólítás, valóságos áldások, – és majd meglátjuk a későbbiekben, hogy... – valóságos győzelem. Izrael népe nem hazardírozott, hanem ISTEN tervébe illeszkedett bele. Ebben a tervben pedig minden elő volt készítve. Sőt az előszelét is láthatták az izráeliek. A kémeket elrejtő Ráháb maga mondta, hogy az egész jerikói lakosság szíve megolvadt Izráel fiainak híréből. Mert a láthatatlan ISTEN láthatatlanul is dolgozik, amiről mi sokszor még mit sem tudunk, de közben valóságosan jelen van népe életében.

Pont, ahogy az oxigént, a villamos áramot, az UV sugárzást, az érzelmeinket sem látjuk. Egy adott pillanatban tapasztaljuk meg hatásukat, de attól még szüntelen jelen van mind az életben. Ez csak csökevényes hasonlata annak, hogy ISTEN valósága alkalmanként különösen is megnyilvánul népe életében. De közben végig jelen van.

A nép felelőssége, hogy ne csak ezekre a különös megnyilvánulásokra figyeljen, hanem folyamatos kapcsolatban legyen URÁVAL, ahogyan a nép egy tagjáról ezt biztosan elmondhatjuk. Ő volt Józsué. Nagy dolog volt ennek a népnek az életében, hogy pont ez az ifjú vezér volt az, akinek az életében

kiemelten fontos szerepe volt az élő ISTENNEL való közösségnek. Kereste, és meg is találta naponta az ÚRRAL való mély közösséget. Nem csak a különös megnyilvánulások részese volt.

Kedves Gyülekezet! A mi drága, megváltó JÉZUSUNK jelen kíván lenni a mindennapjainkban. Érzékelhetően, megtapasztalhatóan. Ebbe hívogat minket is, menjünk hát, és ezalatt halljuk meg tőle, hogy mi mindent készít elő a mi életünkben! Egy adott pillanatban pedig meg is fogjuk tapasztalni az Ő különös megnyilvánulását.

2) A második, amit megfigyelhetünk történetünkben az ÚRRAL kapcsolatban, hogy ebben a folyamatos közösségben **konkrét vezetéseket ad**. Pontos instrukciókat ad ISTEN ennek a népnek. Ez merőben meghatározza a győzelmüket, a helyzet alakulását.

Olyan sokan nem is tudják, hogy mit akar velük az ISTEN. Milyen jó, hogy a mi életünkben nem kell így lennie. Mert egészen konkrétan megérthetjük az Ő vezetését. Aki kiteszi magát annak, hogy a napjából kiragad arra, hogy elcsendesedjen és teljes lényét erre az élő ÚRRA irányítsa, az megérti ŐT.

Először is meg kell kérdeznünk, hogy egész konkrét kérdésekben mi az Ő akarata. Jól látjuk, hogy volt ilyen később is. Egy Dávid nevű ifjú egyszer király lett ennek a népnek az életében. Ő nagyon sokszor megkérdezte egész konkrét helyzetekben az URAT. Menjek, ne menjek? Harcoljak? Kapott is válaszokat. Sőt mivel ehhez szoktatta fülét és szívéért ezért, amikor engedetlen volt és nem kérdezte az URAT, akkor is könnyebben megszólítható volt, és nem végeztette ki a prófétákat, ahogy tette azt több utódja később. Sajnos ő sem kérdezte mindig az ISTENT, sok bűnt is elkövetett emiatt, amivel ártott a népnek is, magának is. De amikor ebből visszafordult, az ATYA fogadta őt, sőt nem szűnt meg újra vezetni.

Mi magunktól olyanok vagyunk, mint repülőgép a levegőben. Szárnyalhatunk, suhanhatunk, fordulhatunk jobbra, balra. Élvezhetjük ezt a létet, de csak vakrepülés lesz. A valódi közlekedéshez irány kell. Kell egy irányító torony, ahonnan engedélyeket, instrukciókat, figyelmeztetést, vagy éppen nyugtázást kapunk. Lehet, hogy valakinek ez terhes. „*Engem ne irányítson senki!*” De akit nem lehet irányítani, annak irányja sem lesz. Mert a

repülőgép nem arra való, hogy irányt szabjon magának. Az a torony feladata. Az iránybiztonságot ad, megérkezést.

Az irányíthatatlannak lehet, hogy menet közben ürül ki a tankja. Annak a vége pedig zuhanás. Vagy éppen későn veszi észre, hogy valaki keresztezi az útját. Annak a következménye pedig nem csupán koccanás, hanem ütközés. De olyan is történhet, hogy valaki nem ott landol, ahova tervezte a megérkezést. Mert a jó szándék nem elég. Jó szándékkal pokollá lehet tenni mások és a magunk életét is. Különböző tragédiák láncolata vár ránk, ha nem kell az irányítótorony, az irány, a vezetés.

Nekünk gyülekezeti tagoknak megszokott már a vezetve élés. Dávid példája viszont intsen és bátorítson! Bármelyikünk kibillenhet, és válhat számára teherré az, ami korábban kedvére való volt. Viszont ahogy Dávid visszatérhetett, úgy bárki visszatérhet és kaphatja újra JÉZUS bocsánatát, és SZENTLELKE vezetését.

Kérjük, kérdezzük és kapni fogjuk ISTENTŐL! Ő szeretne irányítani minket. Nem elnyomásból, hanem célba akar juttatni, és olyan úton vezetni, ami a legjobb nekünk. *„Én, az ÚR vagyok, a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”* Ézsaiás 48,17

3) A harmadik, ami szembeűnő, hogy ez a nép a harcban sincs egyedül, mert **velük vonul ISTENÜK**. Elsőre úgy tűnik, mintha ugyanarról beszélnek, mint az elején. Hiszen, ha mindig jelen van az ÚR az életünkben, akkor persze, hogy a harcban is velük van. Igen, ez logikailag így van.

Mégis az életben olyan sokszor tapasztaljuk, hogy olyan emberek is, akik amúgy ragaszkodóak, vagy éppen levakarhatatlanok, a bajban bizony elpárolognak. A baj, forró közeg. Mindenkit illékonyra tesz.

„*Ne félj, amíg engem látsz, ha baj van, úgy sem látsz.*” Ennek az elsőre vicces mondókanak az értelmezése tragikus. Mert e szerint a másik jelenléte csak azt jelzi, hogy nincs baj. Hiszen amint lesz ő tovább áll. Nem a jelenlétével, és támogatásával bátorít, hogy: „itt vagyok, segíték”, hanem csak a jelen kényelméről ad tudósítást. „*Nyugi, nyugi nincs baj, hiszen még itt vagyok.*”

ISTEN nem ilyen. Az ÚR ládája az Ő jelenlétéről tanúskodott. Ott volt velük. Nem csak jó stratégiát

adott, és várta őket a célnál, hanem velük futott, velük harcolt. Hűségéről tanúskodott ezzel.

Olyan jó ebben is megerősödni. Olyan sokszor harcoljuk egyedül a harcainkat. Nem bírjuk, a harcot. Nem értjük, hogy miért. De nem kell össze-roskadni, nincs mit megérteni. Vonjuk be a harcainkba az URAT! Ő jelen akar lenni.

Persze a nevében is benne van, hogy Ő ÚR. Tehát itt is Ő vezényel. Ő szabja meg a harcmodort. Ilyen érdekes csatát nem nagyon vívtak más népek. Ez mindig Izráel ISTENÉRE volt jellemző. Volt, hogy kiküldte a népét énekelni a csatába, és úgy győztek végül. De győztek. Sokszor szokatlan dolgokat kér harcainkban ISTEN. Ne lepődjünk meg rajta!

Lehet, hogy azt kéri hallgassunk, vagy adjunk valakinek. Vagy éppen olyat kér, amelyet eddig még nem csináltunk. Mi mégis tegyük azt a kicsit, azt az egyszerűt, amit mond, mert az a mi ISTENÜNK tanácsa! Ez pedig minden kételyt, akadékoskodást felülír. Nem kürtölnénk az ÚRÉRT, ha Ő azt kéri? Nem másért. Nem a kedves zenei újítókért. Az ÚRÉRT, ha Ő azt kéri. Szoktassuk magunkat, ahhoz a harcmodorhoz, amit Ő kér tőlünk, és ne feledjük, hogy hűségével jelen van közöttünk! Megvéd akkor is, ha csupán kürt van nálunk a háborúban.

4) Miután pedig mindent előkészített, vezette népét, és jelen volt a harcaikban, **győzelmet is adott nekik**. Hiszen ez természetes. Nyilvánvaló mindannyiunknak.

Igen. Akkor, amikor kívülről nézzük mások eseményeit. De nem akkor, amikor mi vagyunk ebben a harcban. Olyan sokszor elfelejtjük, hogy az ÚR utjainak már meg van a végkimenetele.

Bízzunk benne, hogy győzelemre visz bennünket JÉZUS! Ettől a harc még harc lesz. Mégis biztosak lehetünk a végkimenetelben. JÉZUS maga is biznysággal beszélt már jó előre arról, hogy: az Emberfiának fel kell támadnia harmadnapon. Szoktunk e így harcolni az ÚR harcait, ami Őérte a mi harcunkká is vált? Szoktunk ilyen biztosak lenni abban, hogy a vége totális győzelem?

Sokszor bizony elcsüggedünk. Ami érthető is, mert ezek a küzdelmek sokszor masszív, tartós, és már-már eldőlt küzdelmek. Mert menet közben igen mélyre is kerülhetünk. Ugyanis ISTEN nem csak győzelemre akar vezetni bennünket, hanem sokszor rengeteg dolgot ki akar munkálni. Bennünk és

másokban is. Nem kell rögtön megijedni, mert rosszra fordul a sorsunk! „Pedig az ÚR győzelmet ígért.” – mondjuk ilyenkor.

Igen! Azt ígérte és meg is adja. Itt most Jerikó elfoglalásakor nem volt különös fordulat, de sokszor úgy tervezi.

Nézzük csak meg József életét! Föl, le, föl, le, föl és még följobb. Érdekes grafikont ír le az ő élete. De van ám az iparban is ilyen grafikon. Hevítés, hűtés, hevítés, hűtés. Ez bizony az edzés grafikonja. A vasat is így edzik, és acéllá lesz.

Nem tudjuk, hogy egy-egy nehéz élethelyzet mit tartogat. Testvérek! Lehet, hogy edzés alatt vagyunk és azért ingadoznak dolgok az életünkben. De ne féljünk! JÉZUS kezében a ma bizonytalansága acélos erővé válik. Szikla szilárdná. Rádásul kihagyhatatlan, hogy a végén a győzelem vár ránk.

Ehhez hit kell. Magunktól nem megy, bármennyire is logikus a folyamat. A győzelem a végén újra és újra kérdésessé válik. Mert nagy a teher, nagy a nyomás sokszor, és a Sátán célja, hogy kilendítsen abból a bizonyosságból, amit az ÚR mondott nekünk. Tulajdonképpen régóta bevált módszere az, hogy kérdőjelet tesz az ISTEN szava mögé. Kérjük hitet a győzelemhez, mert nem elég a logikánk, nem elég a szemünk! Minden kevésnek bizonyul, ha nem az ÚR erős bennünk. A benne való hit összeköt vele és így állhatunk ellen a támadásoknak. Ragaszkodjunk ahhoz, amit Ő megmondott! – JÉZUS is ezt tette a pusztai kísértés során – Kérjük, hogy növelje hitünket! Így a biztos győzelem nem csak elkészített számunkra, hanem birtokba is vehetjük.

Végezetül pedig nézzük meg, hogy ez a négy igazság – az ÚR elkészített mindent, az ÚR vezet, az ÚR velünk vonul, az ÚR győzelmet ad – milyen honfoglalásban segít meg bennünket!

Ma miközben eléggé bezárt a világ fizikailag, mégsem mondhatjuk, hogy ugyanaz a helyzet, mint Jerikó esetén. Ugyanis nekünk nem az embereket kell legyőzni. A hitetlenségüket viszont igen. Mert miközben az emberek élete egyre bezártabb, aközben mégis repedeznek a falak. A kemény szívek kőfalai. Ez pedig nekünk nagyon is alkalmas terep a honfoglalásra. Arra, hogy az általunk hirdetett IGÉN keresztül az emberek szívében ISTEN SZENTLELKE lakozást vegyen.

Az ÚR használ minket ebben a honfoglalásban. Pont úgy, ahogy akkor Izráelt. A mi csatánk és fegyverünk is rendhagyó. Mert, ahogy ott egy szokatlanul nyugodt és csendes harcmodoruk volt, úgy a miénk is az. Ők sétáltak és kürtöltek. Mi ma imádkozunk és az IGÉT szóljuk. Bizonyoságot teszünk JÉZUSRÓL, ez a mi kardunk. Ez pedig mindenre elég. Ezzel a fegyverrel győzhetünk a kemény, de már repedező szív-falakkal szemben. Imádkozunk és szóljuk az IGÉT mások megmenekülése érdekében! Harcoljunk másokért! Menjünk az emberekhez! De most ne személyesen, nehogy többet ártsunk!

Viszont eszközeink által mondjuk el: JÉZUS megbocsát nekik! Ő minden bűn büntetését magára vette, hogy nekünk ne kelljen bűnhődni. Azért halt meg a golgotai kereszten, hogy a bűn ne legyen akadály annak, aki megvallja Neki. Mondjuk el, hogy meg tud szabadítani, mert Ő hatalmasabb a Sátánnál, aki lelkileg börtönbe zárja az embereket! Ebben a küzdelemben válthatjuk aprópénzre, hogy JÉZUS már **előkészített mindent. Vezet** abban, hogy ki a mi emberünk. **Velünk vonul**, hogy ne a magunkét szóljuk, hanem az Övét, és végül **győzelmet ad**, hogy azok az emberek, akikhez küld megtalált emberekké váljanak. Így a missziónk nem csak próbálkozás lesz, hanem diadal. A honfoglaláson túl pedig a mi életünk küzdelmeire is igazak mindezek. Mert, aki az ÚR dolgaival törődik, annak dolgaival az ÚR törődik.

*„Csatára hát előre! Indulj, siess, ne késs! Hogy kaphass új erőre, Csak Jézusodra nézz! Győzhetlen kardodat, hős! Kemény vértedre fűzd Térdelj le, mert csak az győz, Ki térden állva küzd!
Fel a csatára! Fel, fel! Harcolj vitéz sereg! Ott pirkad már a reggel, A láthatár felett! A Királyok*

*Királya Vár ránk békét adón, A könny után:
hozsánna: Kereszt után a trón!”*

(Királyok királyának c. ének 3-4. vers)
Induljunk erre a lelki-honfoglalásra, mert bizonyosan győzelmet aratunk JÉZUSNAK, amiben mi magunk is örömmre találunk!

Ámen.

Bej Attila

Füle Lajos:

AZ ELTEMETHETETLEN

Temették ólom-csüggedésbe,
hitelenség rongyába rakva
a félelem sivatagába
Harmadnapon feltámadott!

Temették tornyos templomokba,
szertartások gyolcsai közé,
imákból készült szemfedője.
Harmadnapon feltámadott!

Temették ideológiákba,
tagadás útszéli árkába,
tudomány sziklái alá.
Harmadnapon feltámadott!

Temették gyilkos hitvitákba,
szent háborúk szennyes vizébe,
sötét élet-cáfolatokba.
Harmadnapon feltámadott!

Temetgetik ma is... Hiába.
Nem rejti el se föld, se ég már,
szív bűne, vagy ész érve, semmi,
mert Ő MAGA AZ ÉLET

*"Én sokszor intettem az én magyarországi híveimet,
hogy könnyelműségeik miatt, léha életük miatt, az Igét
be nem fogadni akaró kemény szívük miatt, nyakukra
fogja küldeni Isten a törököt, de ők csak mosolyogtak,
és kinevették engem!"*

Conrad Cordatus (1480-1546)

Buda első reformátorának visszatekintése a Mohácsi Vész
előtt évekre, a magyarok közötti szolgálatára....

Gondolatok a liberalizmusról

Úgy gondolom, hogy az utolsó hetekben, hónapokban a világ majd minden országában, mindenkinek az életére kihatott ez az új világjárvány. Egy olyan új helyzet elé kerültünk, amire – az idősebb generációktól eltekintve – eddigi életünkben még nem igen volt példa. Igaz, hogy ez nem egy háború, de a korlátozások miatt kialakult új helyzet mégis kihat életünk több területére is. Most nem is igazából a járvány közvetlen – életet is veszélyeztető – hatásáról, a gazdasági következményeiről vagy kialakulásáról, terjedéséről szeretnék írni. Sokkal inkább arról, hogy a modern társadalmak illetve az emberek, hogyan reagáltak erre az új helyzetre.

Alapvetően olyan világban élünk, ahol sokan úgy érzik, hogy minden lehetséges, pusztán az ember erejéből, akaratából. Mindenki szabadon eldöntheti – és el is dönti – hogy mikor, kivel, mit szeretne csinálni. Ez persze nem is lenne baj, ha ezeknek a döntéseknek nem lenne kárvallottja. Tapasztalatom szerint viszont az a szomorú igazság, hogy ezen döntéseknek sokszor vannak károsultjai.

Ha a takarítás helyett szombatot mondjuk egy mozit választok, majd pedig úgy döntök, hogy vasárnap Istentisztelet helyett inkább takarítok, akkor az időt tulajdonképpen az Úrtól veszem el saját szórakozásom érdekében.

Sokan mondják: nekem ne ossza be senki az időmet, mert én a magam ura vagyok. Az iskolában a tanár ne mondja meg a gyerekeknek, hogy mit hogyan csináljon, majd én azt tudom.

Ezért is olyan népszerűek manapság a liberális gondolatok. De mi is az a liberalizmus pontosan? Hadd idézzem ezzel kapcsolatban az internetről a Wikipédia sorait:

*„A **liberalizmus**, más néven **szabadelvűség**, a szabadságot jelentő *liberty* szó után alapvetően a személyes szabadságon és törvény előtti egyenlőségen alapul, vagyis a szabad gondolatok széles spektrumát jelentő eszmerendszer, melyek közös vonása, hogy az egyén szabadságát jelölik meg mint legfontosabb politikai célt. ...*

A kulturális liberalizmus az egyéni jogokra koncentrál, a lelkiismeret és az életmód szabadságára, köztük olyanokra mint a szexuális szabadság, vallásszabadság, megismerés szabadsága, vagy azon alapelv, miszerint az állam ne hatoljon az egyén magánéletébe.”

Ha az elmúlt hetek egyre szigorúbb kormányzati döntéseit nézzük, akkor azt láthatjuk, hogy pont az egyén magánéletébe szólt bele az állam egyre durvábban. Mégsem szerveződnek most tüntetések, tiltakozások a kormány döntései ellen, mint máskor. Sőt az emberek többsége igyekszik ezeket az intézkedéseket amennyire csak lehet betartani. A magyarázat erre szerintem a következő: az emberek úgy gondolják, hogy ezzel a járvánnyal valami náluk hatalmasabb dologgal kerültek szembe és saját erejükből ezt már nem tudják uralni, irányítani. Valamint ez a járvány valami olyat veszélyeztet, aminek szintén nem teljesen vagyunk az urai: az életünket vagy a szereteteink életét.

Ez így is van, csak hogy ez nem csak most van így. Ez igazából mindig így van, csak az emberek azt hiszik, illetve a társadalom – többnyire gazdasági alapon – azt a látszatot kelti, hogy uraljuk az életünket. Pedig ez nem így van. Az életünk a járvány előtt, alatt és utána is az Úr kezében van. A mi dolgunk annyi, hogy továbbra is tegyük – többnyire most otthonainkban – feladatunkat állhatatosan valamint alázatosan, imádkozva kérjük az Urat, hogy tartson meg minket és szereteteinket az Ő kegyelmében most is!

„Többet ér a türelmes ember a hősnél, és az indulatán uralkodó annál, aki várost hódít. Az ember végzi a sorsvetést, de mindig az Úrtól való a döntés.” Példabeszédek könyve 16:32-33

Parádi László

„Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!”

2 Mózés 14,14

Még nem lehet összefoglalni, az életünkben hirtelen krízisként bekövetkezett változásokat, frusztrációkat, szorongásokat, kételyeket. Egyelőre mindenki a saját harcmezéjén próbál, ötletelni, javaslatokat felvetni, megfogalmazott félelmeit kivetíteni, építő vagy kevésbé építő sorokat közvetíteni. Várakozni, bízni, remélni, dolgozni, pihenni, este 9-kor imádkozni, vagy imádságos szívvel böjtölni. Mindannyian keressük a valódi megoldásokat, úgy a beteg, mint az egészséges ember egyaránt. Keressük az élhető, és járható módszereket, maszkokat, kesztyűket, fertőtlenítési trükköket. Élethelyzeteinket más - és más perspektívából közelítjük meg, de abban, egyet érthetünk, hogy mindannyian keressük a megoldást. Keresi az óvodás, keresi az iskolás, keresi a munkáját elvesztett felnőtt, keresi a „kényszerleszállásra” ítélt család, a távoktatáshoz kötött tanár, a 70 éves, aki az idősök otthonában kortársai között is szenved a bezártságtól, és a hozzátartozók elmaradásától.

Egy út van: a talentumainkat használva, helyzetünket végig gondolva, egymást segíteni, támogatni, szeretni, elhordozni, imádkozni. Tartalmas életet varázsolni magunk köré, és otthonainkba. Élhetőbbé tenni „lelakott” lakásainkat, mert lehet, hogy eddig csak laktunk benne, de nem éltünk meg igazán az otthon melegét, biztonságát, békéjét. Élhetőbbé tenni, átrendezni, kiszelektálni, kicsinosítani otthon, kertet, egyaránt. Felfedezni közvetlen környezetünket, felhívni régóta tervezett ismerőseinket, életre kelteni szunnyadozóban lévő terveinket, és megvalósítható opciókra fókuszálni. Ezzel tudjuk most gazdagítani, aktivizálni önmagunkat, és környezetünket. **Maradj otthon!** - időszaka engem is újratervezésre hívott. Lecsendesedett, lelassult napjaim egyikén hallgattam meg azt az áhítatot, amelyet Magyarország eldugott kisvárosából közvetítettek youtube csatornán. Kozármislenyi Tv adott le egy esti áhítatot, amelyet a kisvárosuk lelkésznője tolmácsolt a református templomukból. Utána olvastam, hogy ez a fülemnek idegen kis település hol is helyezkedik el? A térkép szerint Baranya megye fővárosától, Pécestől nem messze. Jó tudni, hogy hol van, de a lényeg inkább azon van, hogy a meghallgatott lelkemet felüdítő áhítat arra indított, hogy megosszam a testvérekkel:

Hatalmas harcok dúlnak a világban. Van egy külső harc, és ezt minden nap látjuk, mert a televízió mutatja a számokat. Fotókat, videókat látunk, hogy micsoda küzdelem folyik most az emberiségért. Látjuk, hogy ez a harc teljesen más, mint amit eddig láttunk. Az elmúlt időszakban azt is láttuk, hogy milyen harcok folynak a bevándorlás kérdésében, harcoltak az ausztráliai erdőtüz megfékezése ellen, harcoltak az időjárás okozta károk között, árvíz okozta katasztrófák ellen, és harcoltunk mi magunk is személyes életünkben, egyéni fizikális, és lelki harcainkban. Küzdöttünk, dolgoztunk, fáradoztunk azért, hogy minél tökéletesebb életet éljünk, tökéletes házban, tökéletes kertben, autóban, cipőben, ruhában járjunk. Tökéletes márkákkal szereltük fel otthonainkat, tökéletes nyaralásokat készítettünk elő, tökéletes tavaszi szünetre készültünk. Azért küzdöttünk, és azért harcoltunk, hogy tökéletesen éljünk. De vajon hol maradtunk el mi emberek? Vajon a mi személyes életünk az tökéletes volt-e?

A technika fellendülőben, a szeretet hanyatlóban.

A gazdaság fellendülőben, de az öröm, és a megelégedettség hanyatlóban.

Éreztük már ezt talán mi is a saját bőrünkön, küzdöttünk nap, mint nap, hogy egyre jobban éljünk, viszont valamiért még sem harcoltunk eléggé. Nem harcoltunk önmagunkért, és nem harcoltunk egymásért. Hálásnak kell lennünk most azokért, akik viszont most, értünk harcolnak. Ők most érzik, hogy az ember, az emberiség élete, és biztonsága most a legfontosabb. Harcolnak értünk az országunk vezetői, harcolnak az egészségügyben dolgozók, küzdenek az életükért a betegek, türelemmel kitartanak a patikusok, az élelmiszerüzletben kiszolgálók. Harcolnak a rendőrök, harcolnak pedagógusok, a városvezetők, harcolnak az önkéntesek, az idősök otthonában lakók, hosszú kigyózó sorokban várakozó élelmiszer szállító kamionosok.

De! - harcolnak otthon a szülők, küzdenek a gyermekek, küzdenek a szülők, nagyszülők, és azok, akik négy fal közé szorultak a bezártságtól. Harcolnak azok az idősök, akik már annyi mindenben túl vannak, annyi mindent megélték,

láttak a világban, harcolnak most ők is, csak egy kicsit másképp. Igen! Ez a harc most egy kicsit más, ez a harc most belül is zajlik. Ebben a belső harcban most a világ úgy küzd, hogy térdelve imádkozik. Azt olvastam valahol, hogy a kísértő azt hiszi, hogy letérdeltette, térdre kényszerítette a világot, viszont arra nem gondolt, hogy a világ térdelve fog imádkozni.

Eszembe jutott az a történet, hogy Jézust egyszer megkérdezték a tanítványok, mikor lesz majd az, amikor eljönnek azok a napok, hogy kő kövön nem marad?

Jézus azt mondta: *„Nemzet nemzet ellen, ország ország ellen támad, és mindenféle nagy földrengések, járványok, és éhínségek lesznek.”* (Máté 24, 7)

Uram! Ebben vagyunk most valóságosan, itt a járvány, de Te azt ígéred: **Az Úr harcol értetek, ti maradjatok veszteg.** Ez a legnagyobb reménységünk. Amikor Izrael népe megszabadult az egyiptomiaktól, és az ígéret földje felé tartottak akkor boldogok voltak, mert szabadnak érezték magukat. Aztán amikor odaértek a tengerhez, akkor Mózes azt mondta nekik: érzékelték, hogy nem tudnak hová menni, mert nincs más előttük, csak a tenger. Mit csináltak? Beolvastak Mózesnek: *„Nem meg mondtuk, hogy hagyjál minket Egyiptomban”?!!*

„Most az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg.”

Isten betartotta a szavát. Hiszem, hogy Isten most is harcol értünk. Hiszem, hogy látja, hogy a teremtett világ együtt fohászkodik, sóhajtozik, és nyög. Hiszem, hogy látja és hallja Isten tapsainkat, énekléseinket, imádságainkat, jószívű önkéntes munkáinkat, börtjeinket, hiszem, hogy látja megindult szívű adakozásainkat, azokat, akik úgy segítenek, ahogy tudnak, csak múljon már el minden, és legyen olyan minden, mint régen volt.

Most a magunk sóhajtozásait halljuk, és a magunk bánatát, de ha figyelünk egymásra, akkor elindulhat egy gyógyulási folyamat. Igen! Ha csak magunkat halljuk, akkor nem gyógyulunk, akkor nem lábalunk ki, ha viszont egymásra odafigyelünk, akkor gyógyulttá válhatunk.

Hogy tudunk most gyógyulni? Úgy, hogy fizikailag eltávolodunk egymástól azért, hogy majd egyszer

újra öleljük egymást, hetek, hónapok múlva. Jobban szeretve, jobban öelve úgy, hogy imádkozunk közben.

Vannak az embernek olyan élethelyzetei a hitetlen embernek is, hogy eljut arra a pontra, hogy most itt van az ideje nagyon kitartóan imádkozni. Ez most van! Itt az ideje, hogy kitartóan imádkozunk, böjtöljünk!

Minden este 9-kor, és minden pillanatban, amikor eszünkbe jut, hogy mekkora baj van a világban. A hitetlen Tamás imádsága világ egyik legrövidebb imádsága. Mikor felismeri a megváltót Jézusban, leborul, és csak ennyit mond: **Én Uram! Én Istenem!** Legyen ez a mi imádságunk most is:

Én Uram! Én Istenem! Ámen!

Áhítat megtalálható: Youtube csatornán. 2020.

Március 22. este Kozármisleny Tv

Lejegyezte: Mészáros Kati

Pecznyik Pál: Húsvéti fohász

Húsvét fényes napján
fohászt rebeg ajkunk,
Jézus Krisztus előtt
fejet, térdet hajtunk.

Győzelmét hirdetjük
földünk minden táján,
megnyílt sziklasírja
húsvét éjszakáján!

Húsvéti fény ragyog,
a sötét sír felett,
szava: megrengeti
majd a sírkerteket!

Halál csatát vesztett,
bármennyire fárad.
Akit sírba döntött,
mind életre támad!

Hozzá - ki örömmre
fordította gyászunk,
szálljon - hálaképpen -
húsvéti fohászunk.